

ZGORNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 31. vel. serpana 1894.

List 35.

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev za leto 1893/94.

(Konec.)

41. Breznica: 1 bel mašni plašč. 42. Gorje: 3 koretlje, 1 obhajilno burzo in štolo. 43. Kranjska gora: 1 velum, 1 obhajilno štolo, 20 purifikatorjev, 15 rutic za lavabo. 44. Kropa: 1 oltarni pert. 45. Lesce: 1 rudeč mašni plašč. 46. Radovljica: 1 zelen mašni plašč. 47. Ráteče: 1 antipendij. 48. Sredna vas Bohinjska: 1 plašček za ciborij. 49. Zasp: 3 cingule, 6 humeralov. 50. Koroška Bela: 1 vijoličen mašni plašč. 51. Mošnje: 1 velum. 52. Bohinjska Bistrica: 1 vijoličen mašni plašč. 53. Radomlje: 1 bel mašni plašč. 54. Homec: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule. 55. Motnik: 1 vijoličen mašni plašč. 56. Rova: 3 mašne srajce. 57. Sela pri Kamniku: 1 mašne bukve. 58. Stranje: 1 vijoličen mašni plašč. 59. Špitalič: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo. 60. Goričica: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 3 koretlje, 2 belo-rudeči oltarni blazinici. 61. Zgornji Tuhinj: 1 obhajilno štolo in burzo, 1 štolo za spovednico. 62. Mekine: 1 bel mašni plašč. 63. Berdo: 1 obhajilno burzo, 6 pal. 64. Moravče: 1 rudeč mašni plašč. 65. Čemšenik: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo. 66. Ihan: 1 plašček za ciborij, 2 črni oltarni blazinici. 67. Kolovrat: 1 črn mašni plašč.	68. Šmarije: 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo, 3 štole za spovednico. 69. Št. Jurje pri Šmariji: 1 vijoličen mašni plašč. 70. Kopanj: 1 oltarni pert, 1 cingul, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo. 71. Lipoglav: 1 vijoličen mašni plašč. 72. Višnja gora: 1 rudeč mašni plašč, 1 belo štolo. 73. Žalina: 1 vijoličen mašni plašč. 74. Kerka: 1 bel mašni plašč. 75. Trebnje: 1 črn mašni plašč. 76. Št. Janž: 2 obhajilni burzi in štol. 77. Št. Lovrenc ob Temenici: 1 rudeč mašni plašč. 78. Mokronog: 2 belo-rudeči oltarni blazinici. 79. Sela pri Šumbregu: 1 bel pluvijal. 80. Sv. Trojica: 1 rudeč mašni plašč. 81. Št. Rupert: 1 bel mašni plašč. 82. Dobovec: 1 velum. 83. Janče: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule. 84. Št. Jurij pod Kumom: 3 koretlje, 1 obhajilno štolo. 85. Prežganje: 2 rudeči oltarni blazinici. 86. Primskovo: 1 rudeč mašni plašč. 87. Rádeče pri Zidanem mostu: 1 črn mašni plašč. 88. Štanga: 1 bel mašni plašč. 89. Kresnice: 2 belo-rudeči oltarni blazinici. 90. Čatež ob Savi: 1 črn mašni plašč. 91. Velika Dolina: 3 koretlje, 1 obhajilno štolo in burzo. 92. Št. Jernej: 2 obhajilni burzi, 2 črni oltarni blazinici. 93. Kostanjevica: 3 koretje. 94. Raka: 2 štol za obhajila, 2 štol za spovednico. 95. Škocijan pri Dobrávi: 1 velum. 96. Cerklje pri Kerški vasi: 1 velum. 97. Bela cerkev: 1 vijoličen mašni plašč. 98. Čermošnjice: 1 bel pluvijal. 99. Podgrad: 1 velum.

100. Prečina: 3 koretlje, 1 štolo za spovednico, 1 obhajilno štolo.
 101. Soteska: 1 bel mašni plašč.
 102. Šempeter pri Novem mestu: 1 rudeč mašni plašč.
 103. Šmarjeta: 1 velum.
 104. Toplice: 1 rudeč mašni plašč.
 105. Stopiče: 2 obhajilni burzi, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 106. Brusnice: 1 črn mašni plašč.
 107. Semič: 4 koretlje, 12 korporalov, 12 pal.
 108. Metlika: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 109. Preloka: 1 vijoličen mašni plašč.
 110. Radovica: 1 bel mašni plašč.
 111. Stari terg pri Poljanah: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 112. Planina (Stockendorf): 1 velum, 1 obhajilno štolo.
 113. Vinica: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 114. Stari log: 1 bel mašni plašč.
 115. Fara pri Kostelu: 1 črn mašni plašč, 1 belo štolo.
 116. Morovec: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
 117. Osilnica: 1 vijoličen pluvijal.
 118. Dolenja vas: 1 bel mašni plašč.
 119. Št. Gregorij: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 1 belo štolo, 1 obhajilno štolo in burzo.
 120. Rob: 2 črni oltarni blazinici.
 121. Gora: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 1 štolo za spovednico.
 122. Nova Štifta: 1 velum.
 123. Borovnica: 1 vijoličen mašni plašč.
 124. Hoteršica: 1 črn mašni plašč.
 125. Št. Jošt nad Logatcem: 3 koretlje.
 126. Podlipa: 3 koretlje.
 127. Polhov gradec: 1 pridigarsko štolo.
 128. Idrija: 1 velum.
 129. Godovič: 1 velum.
 130. Spodnja Idrija: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno štolo.
 131. Žiri: 1 velum.
 132. Črni verh nad Idrijo: 1 plašček za ciborij, 3 koretlje.
 133. Vojsko: 3 koretlje.
 134. Cirknica: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule.
 135. Babno polje: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 136. Grahovo: 1 bel pluvijal.
 137. Bloke: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 138. Št. Vid pri Cerknici: 1 obhajilno burzo, 5 korporalov, 5 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 139. Matenja vas: 1 antependij.
 140. Ternje: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo.
 141. Slavina: 2 obhajilni burzi.
 142. Hrenovice: 1 vijoličen mašni plašč.
 143. Košana: 1 bel mašni plašč.
 144. Suhorija: 1 rudeč mašni plašč.
 145. Nadanje Selo: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 146. Zagorje na Krasu: 1 velum.
 147. Prem: 1 bel mašni plašč.

148. Vipava: 3 koretlje, 1 obhajilno in 1 kerstno štolo.
 149. Lozice: 2 koretlja, 1 oltarni pert.
 150. Planina nad Vipavo: 1 rudeč mašni plašč, 1 obhajilno burzo, 2 albi, 4 humerale, 2 cingula, 2 koretlja.
 151. Podraga: 1 plašček za ciborij.
 152. Šturje: 2 belo-rudeči oltarni blazinici in 1 obhajilno štolo.
 153. Goče: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
 154. Verhpolje: 1 zelen mašni plašč.
 155. Slap: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
 156. Vrabče: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 157. Št. Vid pri Vipavi: 3 koretlje, 1 obhajilno štolo.
 158. Col: 1 bel mašni plašč.
 159. Prjedor v Bosni: 1 bel mašni plašč, 1 albo, 2 humerala, 1 cingul.
 160. Rama v Bosni: 2 beli dalmatiki.

Konečno priserčno zahvalo naznanjamo vsem bratovskim udom in dobrotnikom, kateri so na čast presv. Rešnj. Telesu bratovske namene podpirali z molitvami, z letnimi doneski ali drugimi darovi, z delom svojih rok ali z dobrim svetom. Spominjali se jih bomo v molitvenih urah, zlasti pri bratovskih mašah, in trdno zaupamo, da Gospod ne bode zaverigel naših prošelj za njih časni in večni blagor.

Hvaljen in češčen bodi na veke božji Zakrament presvetega Rešnjega Telesa!

V Ljubljani sv. Roka dan 1. 1894.

Vodstvo bratovsko.

Liberalizem in Leon XIII.

Govor preč. rektorja P. Jurija Freund-a v zadnji glavni skupščini bratovščine sv. Mihaela v Pragi.

II.

(Konec.)

1. Leon XIII vse s svojim bistrim očesom pregledujejo. Stegujejo roke po vseh narodih in vlečejo vsak narod na svoje očetovsko serce. Skerbno so se ozirali na nemško katoliško cerkev, ki je bila po kulturnem boju napadena, ter segli na čudapolen način v tek francoskih zadév; spolnili so opravičene želje slovanskih narodov. Jutrovo, zamorci afrikanski, brezpravni v Braziliji — vsi so jim ljubi in dragi. Poleg tega pa ohranijo posebno ljubezen do svojega ljudstva. Po pravici Leon XIII 1887 do italijanskih škofov smejo pisati: „Nobenega naroda, nobenega ljudstva nismo izločili iz svoje vsakdanje skerbi, ker dobro vemo, da je Odrešenik prelil za vse na sv. križu svojo kri in je vsem prinesel kraljestvo milosti in gloriije. Nobeden pa se ne more temu čuditi, da smo se mi spominjali s posebno ljubeznijo italijanskega ljudstva.“ Tako obsojajo Leon s svojim izgledom pretiranost nacijonalizma, učijo ljubiti vse ljudstva in narode, in vendar ohraniti svojemu ljudstvu posebno ljubezen.

2. Ni je skoro splošnje, obširniše enciklike, v kateri ne bi se dotaknili Leon XIII gospodarskega polja ter ne overgli liberalne teorije. V prelepi encikliki „Humanum genus,“ ktera velja prostozidarstvu (liberalizem moremo oproda prostozidarstva imeno-

vati), omenjajo Leon nekdanje delavske zadrage ter pravijo tako-le: „Prav zelo želimo, da bi se zopet ustanovile one zadrage pod vodstvom in varstvom škofov, primerjene časovnim razmeram, v blagor ljudstva. V veliko veselje nam je, da so se na mnogih krajih že ustanovile take zadrage.“ Preslavno moramo imenovati slovečo encikliko z 15. vel. travna 1891 o delavskem vprašanju. Zbudila je občudovanje in sterjenje po vsem civiliziranem svetu, ter navduševanje in veselje pri vseh, ki imajo odprto oko za napake sedanjega časa in pa dobro serce jih popraviti. Tukaj naroča se gospodarjem in delodajalcem, da naj ne cenijo delavcev za sužnje, temveč morajo se ozirati na njih osebno vrednost, posebno gledati na njih verske potrebe, da ne smejo delavca obkladati z večjim delom, kakor ga more opravljati in le take dela zahtevati, kakoršne so za njih starost ali spol primérne. Zahteva se pristojen zaslužek ter obsoja vsako izžuljevanje. Delavec pa naj se opominja, da razložek stanov in posestva je od Boga postavljen, ter gleda na to, da „ponižnost v očeh večne resnice ni tudi najmanjša sramota ne, in da ročno delo za zaslužek življenja nikakor ni nobena nečast.“ — Ako se besede papeževe enkrat vresničijo, potem bo zginil požirajoči prepad med mogočnimi in reveži, prepad pa, kateri ostane, bo izravnán od zlatega mostú kerščanske ljubezni!

3. V socijalnem oziru zahtevajo Leon XIII vedno in vedno načelo oblasti. Ko se je bil l. 1881 napravil napad na življenje ruskega cara, razglasili so takoj Leon encikliko (29. junija 1881), v kateri so natanko popisali oblast vladarjev ter učili, da jo moramo od Boga izpeljevati. Pri tem takole končajo: „Pravice zapovedovati ne obračati na Boga, kot pravi začetek, ni nič družega, kot politični oblasti najlepši kras odvzeti in njej nit življenja prestriči.“ V encikliki „Inscrutabili Dei consilio“ opisujejo Leon zla človeške družbe ter zaključijo tako-le: „Vzrok tega zla je po našem prepričanju v nečisljanju in zametovanju one vzvišene in svete oblasti Cerkve, ktera je po Božjem povelju na čelu človeštva ter zavetje in bramba vsake postavne oblasti.“

4. Kako slednjič Leon XIII razdjavno počenjanje liberalizma v verskem oziru ošibajo, o tem le en poskus gledé na novo šolo. Leta 1880 poslali so papež pisanje do vseh patrijarhov, nadškofov in škofov katoliškega sveta o kerščanskem zakonu; v le-tam ravno liberalnim naukom nasprotno govoré o naravi, o zakramentu zakona, razsojenje o njem Cerkvi prepuščajo, civilni zakon in ločitve zakona pa zaveržejo. — Kar šole tiče, se komaj nahaja še kaka tvarina, ktero bi Leon tolikokrat obravnavali, kot to. Precej po svoji izvolitvi pisali so na velikega vikarja Rimskega pismo o rimski začetni šoli in njenem verskem značaju. Luizijanskemu škofu so pisali: „Vedno se trudi, da mnogim otrokom oskerbiš katoliške šole. Šolska soba je bojišče, na katerem se mora odločiti, če ima družba ohraniti svoj kerščanski značaj. Šolsko vprašanje je za kerščanstvo vprašanje na življenje in smert!“

V žalostnih dnevih prosil je prerok za dobro znamenje: „Domine, da mihi signum in bonum.“ Zadobil ga je. — Vendar so naši dnevi zelo tužni. In dobro znamenje? Imamo ga v Leonu XIII. „Lumen de coelo.“ Ta od Boga poslana luč razganja goste oblake, v ktere je liberalizem zagernil nebo resnice

in pravice. Srečen, kdor na vihnem morju oči na to zvezdo vpira. Tam zadobi ravnílo v vseh dvomih, pojasnilo v vseh vprašanjih v svoj in vsega ljudstva blagor.

Nebesa.

Nebesa! presveta beseda,
Naših spolnjenje željá!
Ne vlada tam tuga, ne beda,
Mojstersko delo Bogá.

Res lepa nebesa, vesela,
Jezusa cena kervi.
Ne hočeš imeti li dela?
Za nje imeti skerbi?!

Središče vseh svetih, dobrota,
Sreča neskončna je Bog,
Nebeškega petja lepota
Krog se razlega in krog.

Neskončno je večno veselje
Njega ljubiti serčno.
Spolniti te moramo želje
S čednosti potjo skerbno!

Le kratek je tega življenja,
Kratek je zemeljski čas,
In duša iz kraja terpljenja
Pride v nebeški tje kras.

Oj, strasti ti serce človeka!
Zemlje ne ljubi nikar!
Če svetu se duša odreka,
Srečna pri Bogu vsikdar.

Zmagoslav.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

† **Bratje Komani.** V soboto popoldne ob dveh 25. avgusta je v Ljubljani pri svoji sorodovini umrl preč. gosp. Jan. Koman, častni kanonik teržaške stoljne cerkve in župnik pri S. Mariji Večji v Terstu. Iskal je zdravja na počitnicah v Kamniku in drugod, prišel pa je pred kratkim v Ljubljano k sorodovini, kjer ga je mertvud zadel. Bil je po č. P. Angeliku previden z vsemi ss. zakramenti za umirajoče še pri zavednosti, tudi je še sam prosil za blagoslov kot tretjerednik, ter je malo dni potem umrl ves vdan v Božjo voljo, star 74 let. Prav lep sprevod od hiše št. 4 na Marija Terez. cesti k sv. Krištofu je imel v ponedeljek, 27. t. m. ob 4ih popoldne. Sprevod je vodil preč. g. dekan kan. Jan. Flis. Med mnogimi sorodovinci sta bila tudi čč. gg. župnika Lor. Bergant in Jož. Laznik; iz Teržaškega bilo je kaci 6 gospodov, med njimi preč. g. častni kan. J. Jan. itd. Na grobu so mu zapeli slednjič pričujoči gg. bogoslovci. — Bili so trije bratje Komani iz Dravelj duhovni, vsi v teržaški škofiji. Najstareji, Jakob, je umrl že pred več leti ter dekan v Škednji pri Terstu, Jožef pa lansko leto kot župnik v Sežani. Bog daj vsem trem večni mir!

Z Dunaja. (Angelj vareh v človeški podobí.) Znano je, da se ljudje dandanes na prav mnoge načine razveseljujejo in po nepotrebnem denar

tratijo. — Jeden lazi po gorah, drugi kolesari v največji hitrosti s tako zvanim „biciklom;“ jedni, seveda, menijo, ako imajo puško na rami in pero za klubokom, da so že naj izverstniši lovci; drugi si zopet izposodijo za praznik ali nedeljo kako krotko kljuse, in, ako jezdiijo potem iz mesta kake dve uri na sprehod, potem se sami sebi zdé, da so že najpogumnejši in najodličnejši jezdecii! V naslednjih versticah sem se namenil cenjenim čitateljem navesti dva človeka, katerima ni bilo nič ljubšega in prijetnejšega, ko lepo nedeljsko popoldne malo na deželo iti in na obrežju bližnje reke ribe loviti. Toda že naprej naj povém, da je bil ves njun trud zamanj, kajti pretekli so tedni, predno sta vjela na nastavljenno mrežo celega kapeljna. Pri vsem tem sta se pa še seveda bahala in hvalila, kot naj izverstnejša ribiča; da, celo knjige o ribjem lovu sta čitala. Ker nista nikdar nič vjela, imela sta vedno vse polno izgovorov; po njunih mislih je bila ali voda prekalna, ali pa prečista; ali je bilo nebo prejasno ali pa preoblačno; da, še celo vročino, veter in soparico sta imenovala kot zapreke svojemu ribjelovu. Seveda, kdo pa rad priterdi, da je sam nespreten in da o tem ali onem predmetu niti pojma nima? — Oba gospoda se peljeta zopet neko krasno nedeljsko popoldne precej po kosilu z vlakom na določen kraj; v rokah deržita vsak svojo posodo, v katero bi spravljala vjete ribe. Čez eno uro bila sta na konečni postaji. V bližnji gostilni si izposodita še dva stola, potem pa hitita po velikem travniku, da dospeta na obrežje reke; kmetje pa, ki so ju srečavali, so si pomižkovali ter znanima mestnima gospodom šaljivo voščili veliko srečo k ribjemu lovu, zaradi česar se mestna gospoda nista malo jezila, kajti dobro sta vedela, kam „pes taco molí.“ Naposled prideta do cilja. Precej pregledata barvo vode, barvo néba, gibanje vetra, — vse jima je danes vgodno. Potem posadita stole drug poleg drugega, se malo počijeta, pojedta par koščkov slanine, poserkata nekaj požirkov slivovke, in naposled veržeta mreže v vodo. Koliko veselje in kolika radost! Ribe pa, velike in male, plavajo naglo po prezorni vodi sem ter tje, in tudi marsikatera priplava v bližino mrežno, pogleda malo to čudno stvar, zdi se ji pa malo sumljiva, in — plava svoj pot dalje. — Že je bila ura pét, a še sedaj pričakujeta rib, ki jih pa nikakor ni, in — velike posode za ribe so ostale kljubu vsemu njunemu prizadevanju prazne; pa kaj, to se že tako vé, da, kaj tacega že navajene mestne gospode ni kdo vé, kaj jezilo. Kljubu preveliki solnčni vročini sedita še vedno na jednom in istem mestu in nadaljujeta svoje ternkanje in nastavljanje mrež še vedno dalje in dalje; saj človek vendar in vedno upa, dokler živi.

Hipoma pa, ravno šest je ura odbila, zagledata, da se vaški župnik sprehaja po travniku, in sicer ravno proti njima prihaja, že je prav blizo pri njima. Prijazno pozdravita gospoda in on ju vpraša, če sta že veliko nalovila? Ko odgovorita da kljubu vsemu naporu še prav nič ne, zapazi duhoven, da sta si kaj slabo mesto izbrala za ribji lov, ter jima reče, naj gresta z njim par streljajev dalje, tam jima hoče pokazati za ribarstvo kaj vgoden prostor. Mestna gospodiča sta koj pri volji; naglo potegneta ternike iz vode, vzameta vsak svojo suknjo, posodo za ribe in stole, ter sledita prijaznemu vodniku. Ravno pa, da so

oddaljeni dvajset korakov od onega mesta, se zasliši strašen šum in polom. Naglo se ozró nazaj, pa, o groza! — kaj vidijo!? Ves oni prostor, kjer sta ona dva prej ribe lovila, se je pogreznil blizu dvajset metrov na globoko. — Ljudje so vedeli že prej, da je tam zemlja jako podjedena, da je manj ali več votlega pod njo, ali kaj tako strašnega si ne bi bil mislil nikdo. Na tako nevaren prostor sta torej sédla ter lovila ribe mestna gospoda, in gotovo ne bi bila odšla smerti, da ju ni rešil — angelj vareh v človeški podobi. Le malo trenutij bi še tam ostala, in strašno bi končala! Kako sedaj s solznimi očmi klečé Bogu hvalita za čudovito rešitev! Nimata dovolj besed, da bi se spodobno zahvalila častitemu gosp. duhovnu, katerega je prav sam Bog k njima poslal. — Z njunim vsakonedeljskim ribjim lovom je bilo pa enkrat za vselej konec. Naglo pospravita svoje orodje skupaj, spremita še svojega rešitelja do župnišča, mu izročita precejšnjo svoto denarja za uboge tistega kraja, se mu še enkrat prav iskreno zahvalita, potem pa odrineta zopet v mesto k starišem. Stariši sami niso vedeli te rešitve drugač imenovati kot poseben čudež milosti božje. Od onega dne dalje ne pozabijo, vsak dan stopiti v bližnjo cerkev, sebe in svoje božjemu varstvu izročiti, in vselej v nevarnosti tam pomoči, tolažbe in rešitve iskat.

Prof. Jan. Repič.

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Cerkve po širnem mestu so prav lepe. Večinoma so zidane v gotičnem, nekaj tudi v romanskem slogu. Nekatere so posebno imenitne. Znamenite so po svoji velikosti in krasni zidavi, še bolj pa zaradi posebnih skrivnosti, katere se v njih hranijo in mnogih milosti, katere so ljudje v njih dobivali in jih še sedaj jemajo.

Znamenita je stoljna cerkev, ki ima shranjeno tančico, v katero je bilo zavito Jezusovo telo v grobu. Zunanje lice te velike gotične cerkve je veličastno. Stoji ob glavni široki ulici. Vzdignjena je od tal za kacic deset stopnjic, kar prihod v cerkev zelo povečuje. Ima pa tri glavne vhode. Znotraj je cerkev zelo prostorna in veličastna za pogled, ima tri široke ladije, nad katerimi se dviguje na višave. Oltarji in vsa oprava njena je v naj lepšem gotičnem slogu. Moral bi se človek dolgo v njej muditi, ako bi hotel posamezne dragocenosti do dobrega ogledati. Naj večja dragocenost tej cerkvi je pač kapela, kjer se hrani Jezusova tančica. Ta kapela je v višini za velikim oltarjem. Vanjo se pride na evangeljski in listovski strani skozi vhod, kateri šteje kacic petdeset kamnitih stopnjic. Kapela je široka, kakor je širok prezbiterij stoljne cerkve in dolga je tudi nekako tako, toda visočina je silno velika. Prekrasen je ta sveti prostor! Vsa kapela je iz druzega črnega marmorja v katerega so okusno vdelane rumenozlate bronaste zvezde. V srednji višini te kapele, ki se prav za prav visoka kupla mora imenovati, je krog in krog hodišče s prekrasno dragoceno ter mnogo pozlačeno ograjo. V višini te kuple je eno samo okno iz rumenkastih šip. Naj lepši in naj bolj dragocén pa je oltar iz črnega marmorja. Na oltarji so svečniki, razne olupšave in krasen mali taber-

nakelj iz čistega zlata, kar kapeli posebno krasoto dela. Nekoliko više za tabernakelnom pa je dragocena skrinjica, v kateri se hrani tančica Jezusova. Ta skrinjica je iz treh manjših skrinjic. Perva je iz samega lesa v tej je sveta tančica, druga je iz železa, tretja iz srebra, cela ta skrinjica pa je zaperta v drago-pozlačeni večji stekleni skrinjici. Sveta tančica se pokaže redoma na sto let, izvanredno pa o posebno velikih praznikih in slovesnostih. Sveta pobožnost obdaja človeka v tej kapeli, ko vidi v oltarju sveti pert, v katerem je ležalo v grobu tisto presveto Telo našega Zveličarja, katero je nas rešilo večnega pogubljenja s svojo smertjo na križi in sedaj sedi poveljano na desnici Boga Očeta. Nehoté pa se vzbuja v sercu pobožnega obiskovalca svetega kraja vroča želja, naj bi ljubega Jezusa, kateri je v tem pertu počival, smel kdaj vživati in gledati v nebesih!

Druga imenitna cerkev v Turinu je gotovo cerkev Marije, Tolažnice žalostnih. Ta cerkev ni posebno velika, pa je silno dragocena, tu je mnogo umetnega dela in dragega zlata; zidana je v romanskem slogu in silno visoka. Tu je čudodelna podoba Matere Božje z imenom Tolažnica žalostnih. Tisoče in tisoče žalostnih in stiskanih je tu dobilo pomoč in tolažbo; na tisoče spominkov iz obljube visi po širokih mostovžih ob desnici te krasne cerkve, kateri glasno oznanujejo, kolikim je tu Marija čudovito pomagala. Sedanji spominki, katerih je brezštevila veliko, niso kaj dragoceni po svoji tvarini; dragocene spominke iz zlata, srebra in dražih biserov je pred nekaj leti pobrala nesrečna laška vlada. Pri pogledu toliko znamenitih spominkov potniku serce kar samo od sebe globoko izdihne preserčno proseče: O Marija, ki si tolikim pomagala, oj, usmili se in pomagaj tudi meni!

(Dalje nasl.)

Kam pa zdaj?

Kako željno pričakuje dijak gimnazijec, da bo že vendar enkrat imel svoje latinske šole za herbtom. Z nekako zavistjo je morda včasih pogledaval svoje stareje tovariše osmošolce, in na tihem si želel, da bi tudi on to stopinjo dosegel. Kdo bo toraj mladenču zameril, če z nekakim ponosom vtakne v žep svoje maturitetno spričevalo. Matura — to je bil zmiraj neki strah, kateri mu je skerb napravljal; sedaj je ono strašno „maturo“ srečno premagal. Mladi abiturijent si misli: zdaj si pa gospod, ves svet ti je odpert.

Ali ta domišljana slava hitro zgine. Morebiti že čez malo dni mladenč spozná, da prav za prav še nič ni! Da, po maturi skoraj manj, kakor prej. Kajti druga leta mu je bila za počitnice pot odkazana. To je vedel, v en razred višje pridem. Sedaj pa je vprašanje: „kam pa zdaj?“

Kam pa zdaj? Na Dunaj? V semenišče? K vojakom? O to so mučne skerbi — osmošolec na razpotji!

Gotovo je, da Bog odločuje stanove — enega pokliče semkaj, drugega tje. Vendar je treba, da tudi človek prevdara svoje zmožnosti, pregleda svoja nagnjenja, posebno do kake stvari ima več veselja, ali ob kratkem, premišljevati: kam ga Bog kliče?

Žal, da mladina velikrat na to nič ne misli. Poslušaj le svoje bolno serce, ki je slab svetovalec; svoje prezgodaj zbužene strasti. Vse drugo mu je

merodajno, le božja načela ne — te so že pri lahkomiselnem osmošolcu velikrat ob veljavo.

Marsikaka kerščanska, kmečka mati — in marsikak oče, ki sta prej z žuljavimi rokami in v mnogem trudu skerbela za svojega sina v mestu, upala sta, da bodo kdaj novo mašo imeli. Pa eden ali drugi profesor, tovariši, gostilne, gledališče, romani, stareji kolegi vseučiliščniki, ki so znali bujno popisavati prostosti in razberzdanosti velikomestnega življenja v Gradcu in na Dunaju, ti so že zdavno s svojimi mlačnimi, brezvernimi in spačenimi načeli zastrupili mladeniško serce.

Semenišče, cerkev, vera — vse to mu je postranska reč. Kako žalostno je videti tacega dijaka brez vseh višjih misel, brez resnega prevdarka, brez vsega prepričanja, da se je treba resno pripravljati na prihodnji stan, da bode mogel v prid človeštva uspešno delovati. Kolikrat se nam zdi taki abiturijent kakor tič v kletki, ki pomladi izferč iz svojega zapora, ko zasliši tiče petje v gozdu, in ga ni več nazaj.

Zato so tem bolj spoštovanja vredni dijaki, ki vkljub slabim razmeram, v katerih se dostikrat nahajajo, ostanejo neomahljivi in stanoviti. Kako veselo znamenje je to, da so se začeli tudi visokošolci na Dunaju po verskih načelih združevati. Pošteni stariši bodo gotovo želeli, da se njihov sin na Dunaju poštenega društva oklene. Tako društvo je „Danica“, katero so ustanovili slovenski dijaki.

Še lepše pa je, da se mnogo slovenskih sinov posveti duhovskemu stanu. Kateri stan nekje je imenitnejši od tega? Težak je, odgovoren je — to je res! Ali vsaka fara, vsaka hiša, vsaka družina si smé v čast šteti, če je duhovna vzgojila.

Marsikateremu mladenču se je jako težko odločiti. Svet je silno vabljev in zapeljiv, in dijak mlad je neskušen; vsaka vaba je zanj nevarna.

Dvajstega avgusta imeli smo god sv. Bernarda. Sv. Bernard je bil zál, bogat plemenit mladenič. Svet mu je hude zanjke nastavljal, hudobni duh mu ni dal miru. Obujal mu je enkrat nečiste skušnjave, drugi pot mu kaže bliščečo slavo, ki ga čaka med svetom; zopet ga mika misel, da bi postal velik učenjak. Bije strašne boje. Nazadnje se mu zdi, da sliši glas Gospodov: „Pridite k meni vsi, ki ste revni in obteženi, in jaz vas bom poživil.“ Pomiri se. Trdno sklene, da hoče Jezusov učenec biti.

Oče, bratje in sestre — vsi ti so mu zelo nasprotovali, da bi njih ljubljene mladi Bernard tako zapustil svet in šel v samoto. Ali s prepričevalno besedo svojo je sv. Bernard kmalu pridobil tudi brate, enega svojih stricev, eno sestro, ki je prej kaj posvetno živela — da so poprodali svoje premoženje in stopili v ojstre redove. Trideset bogatih plemenikov se je svetu odpovedalo, da so s sv. Bernardom vred nastopili strogo spokorno življenje.

Svetnim ljudem se posebno v naših časih kaj tacega mnogokrat zdi neumno. Toda mi še zmiraj potrebujemo Bernardov, ki bi bili pripravljeni reči s sv. Pavlom: „Svet je meni križan in jaz svetu.“ Take močne duše pa dela le milost božja. Zato je zelo potrebno, da tudi molimo za mladi naraščaj duhovski. Skušnja nas uči, da matere, ki so duhovne odgojile, so za svoje sinove tudi mnogo — in velikrat prav mnogo molile.

Klic.

Živo priporočamo to pot:

Ne prezrite spisa „Glavni namen za mesec kimovec“ (september) z napisom: „**Jutrove cerkve.**“ Ako naša doba res napreduje, naj napreduje vendar enkrat že v tem, da se doseže edinost med rimsko in jutrovimi cerkvami. Ne pustite umreti velikega Leona, dokler se ta strašna rana ne zacéli, dokler se ne spolni naj serčniša želja Sv. Očetu. dokler se saj ne osnuje zedinjenje jutrove in večerne Cerkve! O molimo zlasti v prihodnjem mescu, da nam usmiljeni Bog podeli to veliko milost. Laž je beseda napredek, ako se ne dela za edinost v naj važniši zadevi. Zmodrimo se že enkrat in spoznajmo naj višje svoje namene: kaj pomaga, ako že jutri vsi ljudje govoré en sam jezik po vsi zemlji, n. pr. laški, angleški, nemški ali slovanski, — če se pa duše na milijone pogublajo? „Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur?“

O ss. brata Ciril in Metod, kje sta! Vstanita iz grobov v Rimu in na Velehradu, hitita, vpita, kličita ločene jutrove narode k edinosti — vsaj v duhu to storita: ali pa potegnita tudi nas za seboj v grob, naj umremo za poedinjenje svojih nesrečnih ločenih bratov! Kje si veliki Martin Slomšek? Čemu si vstanovil molitve za zedinjenje bratov naših razkolnih, ako ostanejo v tolikem številu ločeni? Oživi naše molitve, poklekni tudi sam pred tron Božje milosti in živo prosí, da tvoja bratovščina več, veliko več sadú obrodí!

Nova lučica v nebesih, Kosar Frančišk: terkaj, delaj, prosí, pridí s svojim duhom, prižigaj razsvetljenje med našimi brati na Jugu!

Razgled po svetu.

Rim. Več listov je pred nekterimi tedni naznaovalo, da je izmeril red Sv. Trojice za reševanje sužnjev. Toda red ima še dan danes samostane po Italiji, Španiji, na Francoskem. V Rimu samem so Trinitarci slehernemu znani. Živí že blizo 700 lét in v tem času je rešil do 900.000 sužnjev in šteje kaci 9000 mučencev. V zadnjem zboru v Rimu so sklenili, da se bodo vdeležili reševanja afrikanskih sužnjev — berž ko bo imel red k temu potrebno število redovnikov. Sv. Oče so nedavno temu redovnemu društvu poslali prav častno pismo.

Rim. Zelo veselo je, kar se naznanja, ako se poterdi, namreč: Sv. Oče so določili, da se jutrovi patrijarhi snidejo z rimskimi kardinali v Rimu, da se bodo posvetovali o Cerkveni edinosti. Pač potrebno je delati „memento“ in moliti za obilen sad.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september.)

a) Glavni namen:

Cerkve jutrove dežele.

„Zadeve cerkvá jutrove dežele morajo biti predmet naše posebne skerbi in naše posebne gorečnosti: to je terdno prepričanje. Tako mislili so vselej tudi naši predniki. Poznali so namreč

nekdanje veličanstvo onih dežel, kjer je izšlo Solnce pravičnosti človeškemu rodu, kjer so slovele slavne cerkve, ki so rodile svitle luči nebeške modrosti in čudovite svetosti.“

Tako so Leon XIII že 28. svečana 1879 govorili svojim kardinalom. Novo upanje daje zadnji sklep obravnáv sv. Stola z Rusijo; nove nade zbuja posebno najmlajša okrožnica Nj. Svetosti Leona XIII do knezov in narodov (20. rožnika 1894), v kateri so odločili jutrovim cerkvam največji del svojih pastirskih besedi, da bi jih doklicali od ločitve k edinosti sv. Cerkve.

Ktere so cerkve jutrove dežele?

So oni od Kristusovega telesa, katoliške, t. j. vesoljne kerščanske cerkve ločeni in raztreseni mertvi udje, ki so bili nekdanj pod carigrajskim patrijarhom in so posamezno o različnih časih, v največji skupini pa pred kakimi 800 leti odpadli od središča jednote, od stola sv. Petra v Rimu. Zatorej pravimo „cerkve jutrove dežele“: kajti ti odpadli deli med seboj nimajo nobene vkupnosti več, nobene cerkve; edini so le v sovaštvu proti Rimu.

K tem cerkvam prišteva se najprej velika množica spoznavalcev kerščanskega imena v turškem kraljestvu s patrijarhi v Carigradu, Aleksandriji, Antijohiji in Jeruzalemu; Perzija in Abisinija: potem gerško kraljestvo, Črna gora, Bulgarija, Srbija in Rumunija; 3—4 milijonov prebivalcev na Avstrijsko-Ogerskem; slednjič vélika Rusija.

Priporoča se tedaj do 80 milijonov ločenih in zaslepljenih naši molitvi: Jeruzalem, sveto mesto, kjer je nekdanj sv. Ciril tako prekrasno učil o sv. Zakramentu; Antijohija, kjer so se verniki najprej imenovali kristjane; Aleksandrija, kjer je drug Ciril zagovarjal božje materinstvo Marijino in je pred njim nam rešil veliki Atanazij vero na božanstvo Jezusa Kristusa pred brezbožnostjo Arijevo; Carigrad, kjer je označeval sv. Janez Krizostom (Zlatoust) z zlatnimi ustmi Božjo besedo; nesrečni prebivalci turške dežele, da ne bodo le enkrat oproščeni težkega jarma svojih mohamedanskih samosilnikov, temveč tudi rešeni od veliko hujšega suženjstva ločitve in zmote; Gerki in drugi balkanski prebivalci, da zopet tudi dospejo k prostosti v Kristusu, ko bodo postali politično samostojni: mogočni in siloviti Rusi, da namesto nesreče, ktera nam od njih preti, prinesó blagoslov na zahod, ter postanejo iz kervoločnih, nečloveških zatiralcev in preganjalcev ljubeči bratje nesrečnih Poljakov, zvesti otroci sv. Cerkve.

Od jutra nam je nekdanj luč prišla; vzhodu pa je že zdavno zopet zašla zavoljo njegove

lastne krivde, ker ljudje temo bolj ljubijo ko luč; kazen ni izostala. Ne le, da so prišli odpadniki nevercem v roke, temveč zgubila se jim je, ker so pretergali bili vez jednote in ljubezni, tudi čistost nauka, in vgasnilo je vse njih cerkveno življenje ter padlo v največje ponižvanje.

Vsaki čas skušala je Cerkev ločence zopet pridobiti, in ne brez uspeha; še Pij IX in Leon XIII sprejemala sta spreobrnjenca v neizrekljivo si tolažbo. Velika množica pa je, žali da, daleč ostala, in čim delj dvomi slediti klicu milosti, tem večje postale bodo zapreke.

Novo upanje, da se bo delo zjedinenja vendar morebiti prej zveršilo, kakor to ljudje pričakujejo, dala je slovesnost evharističnega kongresa (shoda) v Jeruzalemu leta 1893. Bila je od Boga navdana misel, tje predstaviti ta velikanski katoliški shod, katerega namen in cilj je v tem, da se časti presv. zakrament Oltarja; „kajti za taki shod, dejali so sv. Oče, ko so o njem slišali, ne more biti pripravnikega kraja, kakor je sveto mesto, v katerem je Kristus postavil oni čudapolni sad ljubezni, in po pravici smemo pričakovati, da bodo verniki jutrove dežele napolnjeni z novo sveto gorečnostjo za čiščenje presv. Zakramenta.“

In v resnici, ni le med verniki jutrove dežele oživela pobožnost do Gospodovega telesa v presv. Zakramentu, in čut vdanosti do skrivnostnega Kristusovega telesa, ki je njegova sveta Cerkev, temveč je tudi na odpadnike napravil slavni shod velikanski in blagodejni vtis. Od časa križarskih vojsk ni Jeruzalem več videl tako prekrasnega razvijanja cerkvenega, katoliškega življenja; in Jezus Kristus ne bo pozabil molitve in spokornih vāj, ktere so se mu pri tej priložnosti skazovale v zjedinenje kristjanov jutrove dežele s svojimi brati na zahodu pod eno pravo pastirsko palico. (Konec sledi.)

b) Posebni nameni:

1. **S. Verena.** Ta in vsaki dan mesca vse naznanjene, pa še ne zaznamnjane ali nagloma nastale zadeve. Očetovskemu sercu Kristusovemu najbližji odtujeni narodi.

2. **Praznik angeljev varhov.** Rešitev mladine iz velikih nevarnosti sedanjega časa. Stariši, učeniki, vzgojevalci. Važne spraševanje dela.

3. **S. Anton in tov. mučenci.** Azijanski misijoni. Hudo bolni in umirajoči. Varstvo o nevarnem popotovanju. Zgubljeni.

4. **S. Rozalija.** Duhovne eksercicije. Milost pravega kesanja in spokorno mišljenje. Kolera. Zabranitev nespametnih zakonov.

5. **S. Loreno Justinijan.** Živa vera in zaupanje v zveličanje. Redovni kapiteljni. Mirna rešitev mnogih preprirov. Srečna tergatev.

6. **S. Elevtorij.** Družba duhovnov za «molitev». Odločno odvrnjenje razuzdanosti spiritistov. Povernitev ukradenega blaga.

7. **S. Tomaž Tzug in tovarši mučenci.** Škofovska obiskanja. «Duhovni in obhajanci.» Na možganih bolni.

8. **Rojstvo Marije Device.** Povzdig katol. življenja na Avstrijskem. Temljita prenovitev več marijanskih kongregacij.

9. **S. Peter Klaver.** Afrikanski misijoni. Vernitev Jezusove družbe v Nemčijo. Posebne zadeve. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mati priporoča Naši ljubi Gospej presv. Seroa svojo že dve leti na nogi tako bolno hčer, da ne more na njo stopiti, in ima zaupanje, da se bo na prošnje in molitve dobrih ljudi noga zboljšala, ako je Božja volja. — Bolna na nogah priporočena v molitev za pomoč. — Mati priporoča bolešno hčer za zdravje in da bi živel v strahu Božjem.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Novo duhovsko bolnišnico so prevzvišeni gospod knez in škof blagoslovili 25. t. m. dopoldne. To poslopje stoji vstric nove deželne bolnišnice in v njem je odločeno drugo nadstropje za bolne duhovne ljubljanske škofije. Razun tega so v tej hiši odločeni nekteri prostori za člane ljubljanskega trgovskega bolniškega društva. Za to napravo darovala je kranjska hranilnica 10.000 gld. in bila je pri tem sv. opraviu zastopana tudi ona po svojem predsedniku gosp. Jožefu Luckmanu in družih členih, in enako trgovsko bolniško društvo po g. predsedniku Mat. Traun-u in družih gospodih. Pri zajutreku po sv. opraviu zahvalili so se iskreno prevzvišeni gospod knez in škof hranilnici za velikoserčni dar, s katerim je bilo mogoče to delo tako hitro doveršiti, ter so napili gospodu predsedniku in drugim članom. Gosp. predsednik je odgovarjaje napil kranjski duhovščini in omenil, da se je hranilnica z veseljem poprijela te prilike, ker želela je skazati hvaležnost duhovščini, ki je veliko storila hranilnici v povzdigo. Slednjič se je zahvalil gosp. Traun tudi gospej prednici usmiljenih sester, ker je tudi bolnim članom trgovskega bolniškega društva za prostor poskerbela.

Duhovske spremembe v ljublj. škofiji. Č. g. Rok Merčun, katehet na dekliških šolah pri čč. gg. Uršulinaricah v Ljubljani, gre za spovednika in vodja cerkvenega pri čč. gg. Uršulinaricah v Škofji Loki. — Č. g. Val. Eržen, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, za spovednika in cerkvenega vodnika pri čč. gg. Uršul. v Ljubljani.

Župni upravitelji so imenovani čč. gg.: J. Bartelme, kapl. v Preserjah, za Sp. Log na Kočevskem; J. Vavpotič, kapl. v Selcih, za Št. Lenart pri Selcih; J. Lesar, kapl. v Slavini, za Peče; Jož. Seigeršmid, kapl. v Kostanjevici, za Zaplano. Za ekspozita gresta čč. gg.: Fr. Pokoren iz Stare Loke v Besnico pri Kr. in Fr. Hirše iz Zagorja ob Savi v Verhpolje pri Mor.

Premeščeni so čč. gg.: A. Plečnik iz Ternovega v Ljublj. k sv. Petru; Fr. Ferjančič iz Ternovega pri Il. Bistr. v Ternovo v Ljublj.; Tom. Rožnik iz Polh. Gradca v Zagorje ob Savi; J. Šiška iz Šmarja

v Vodice; Ant. Medved s Černomlja v Šmarije; Avg. Sinkovec z Žužemberka v Staro Loko; Henrik Povše s Kerke v Žužemberk; J. Zabukovec s Križevega pri Kostanj. v Slavino; Dr. J. Korén je postal adjunkt v bogoslovnem semenišču; dr. Jož. Debevec pa prefekt v Alojznici; dr. Fr. Ušeničnik, mestni kapl. pri sv. Jakobu. Premeščeni so čč. gg.: Dr. J. Mavring iz Kranja v Št. Vid pri Zatič.; Fr. Pernič od sv. Jakoba za kapl. in kat. v Kranj; Leop. Rihar iz Križev pri Terž. za župn. upravitelja na Gojzd. Čč. gg. novomašniki so nastavljeni: J. Strukelj na Kerko; Andr. Krajec v Šmihel pri Novem mestu; Jož. Volc v Križe pri Terž.; Mart. Poljak gre s Šmihela za župn. upravitelja v Ajdovec.

Novonameščeni kot kapl. so čč. gg.: Val. Marčič v Polh. gradec; Fr. Žužek v Ternovo pri Il. Bistrici; J. Pristav v Černomelj; Fel. Knižek v Presejce; Mat. Kastelic v Kostanjevici; J. Medved v Križevu pri Kostanj.; Ant. Mezek v Selce. Za kateh. na dekliških Uršul. šolah v Ljublj. pride č. g. Al. Stroj s Črnega Verha; na njegovo mesto pa č. g. Vinc. Čebašek z Mirne; č. g. novomašnik Rafael Vinkler pa kot kapl. v Mirno.

V bogoslovsko semenišče so dosedaj sprejeti naslednji kandidati: Ažman Andrej iz Kroke, Bavec Jožef iz Ljubljane, Čebašek Jakob iz Terboj, Čemažar Frančišk iz Ljubljane, Hartman Jožef iz Škofje Loke, Jesenovec Matevž iz Škofje Loke, Knific Janez iz Smlednika, Koželj Frančišk iz Mengša, Lavrič Jožef iz Blagovice, Lovretič Jakob iz Starega Terga, Papež Jurij iz Hinj, Peče Emil iz Metlike, Rebol Blaž iz Terstenika.

Spremembe v frančiškanski pokrajini sv. Križa. V Ljubljano: P. Hijacint Šega in P. Klemen Gram-povčan za kaplana. Tersat: P. Romuald Jereb, gvardijan, P. Dijoniz Skalec. Gorica: P. Echeiel Jurinič, lektor. Novo Mesto: P. Florus Klinec, učitelj. Kamnik: P. Teodorik Muren, gvardijan, P. Konstantin Luser, vikar. Pazin: P. Julij Brunner, gvardijan, P. Hugon Novljan, vikar. Samobor: P. Joahim Svetič, gvardijan, P. Deodat Šušteršič, vikar, P. Kazimir Vajdič, katehet. Klanjec: P. Leon Žugelj, P. Leonard Vavpotič. Jaska: P. Žiga Zega, gvardijan. Brežice: P. Maks Senica, gvardijan, P. Odorik Kreiner, vikar, P. Gotfrid Hlebec. Nazaret: P. Kasijan Zemljak, vikar, P. Kajetan Kogej, katehet. — P. Hubert Rant je šel v sveto deželo. Provincija ima letos v tretjem letu bogoslovja jednega klerika-dijakona, v 4. in 2. letu nobenega, v 1. štiri. Ljubljana, ki je imela doslej 17 duhovnov, imela jih bode samo 12.

Spremembe v štajerski kapucinski pokrajini. Provincijal je izvoljen P. Rafael Oblak s sedežem v Gorici. Definitorji: P. Friderik Inglič, P. Otokar Cejan, P. Lambert Lanzuner, P. Bonifac Schweinzger. V Lipnici: gvardijan P. Ferdinand Plattner, P. Teofil Kompatscher v Irdning za gvardijana, P. Kalist Vavpotič v Wolfsberg, P. Efrem Majcen v Schwamberg, P. Evgen Merše v Celje. V Celju: P. Gregorij Jenič, vikar, P. Alfoz Vakselj v Kerško za gvardijana in vodnika 3. reda. V Wolfsbergu: P. Otokar Cejan, gvardijan, P. Gabrijel Bajec v Sv. Križ. Sv. Križ: P. Donat Zupančič v Loko. P. Ciril Goričan iz Kerškega v Wolfsberg, P. Alojzij Slabanja iz Murave v Lipnico, P. Bonaventura Horvat v Knittelfeld, P. Theodoz Hellweger

v Muravo za gvardijana. P. Eduvard Bervar iz Knittelfelda v Gorico za gvardijana in provincijalovega tajnika. P. Lorenc Moser iz Schwanberga v Knittelfeld za gvardijana, P. Joahim Rienzner v Muravo, P. Fulgencij Mailänder v Lipnico, P. Metod Mišic v Knittelfeld. — Provincija je sprejela novo naselbino poleg centralnega pokopališča v Gradcu in tje sta odločena P. Bonifacij Schweinzger za prednika P. Karol Kemperle.

Katoliška družba ima prihodnji torek 4. sept. na Rožniku sv. mašo za žive in umerle družbenike zjutraj ob 1.6 (poli šestih) z darovanjem za uboge podpirane od Vincencijeve družbe.

Duhovne vaje za gg. učitelje. Na opombo nekaterih gospodov učiteljev, da so mnogi učitelji kot organisti zadržani dne 8. in 9. septembra, se je sklenilo, predstaviti duhovne vaje na ponedeljek 10. septembra. Začetek ob šestih zvečer. — Gospodje vdeleženci so vljudno prošeni, naj blagovolijo to spremembo naznaniti tudi gg. tovaršem.

Vabitev k duhovnim vajam za gg. učiteljice. Na splošno željo vdeleženk duhovnih vaj za učiteljice, veršile se bodo te tudi letos v uršulinskem samostanu v Ljubljani, pod vodstvom prečast. gosp. očeta V. Loinger-ja. Začetek je angeljsko nedeljo, to je, 2. septembra ob 6. uri zvečer. — Sklepamo to označilo z željo, da bi se vsaj vsaki lanski vdeležnici pridružila jedna nova, podvojila bi se tudi serčna radost, ki je razvnela serca vseh 46 lanskih deleznic. — Oglasijo naj se pravočasno pri č. prednici samostanski, G. M. Antoniji Murgelj v Ljubljani, in naj blagovolijo to vabilo naznaniti gg. tovaršicam.

Dar za dijaško kuhinjo. Naš rojak in državni poslanec pl. g. Anton Sorodolski se je preselil na Dunaj. Poslal je županstvu v Kranj lep dar 50 gld. za dijaško kuhinjo, ki jo hočejo vstanoviti s pričetkom šolskega leta. Bog daj srečo!

V Gorici je v nedeljo-večer umerl č. g. Lovro Rutar, bivši župnik na S. Gori. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: M. V. iz hvaležnosti za zadobljeno zdravje 70 kr. — Dva bratranca na grob stricu namesto venca 10 gld. — Č. g. duhovni pastir Jan. Nep. Zupan 5 gld. (Op. Zastraž. posl. 9 gld. za pogorelce vse prav. Serčno pozdravljeni!) — Iz Žužemberga 7 gld. (in 33 gld. za misijone in druge dobre namene).

Za sv. Detinstvo: Iz Rakeka od strežajev 3 gld. — Marija Berčič 30 kr.

Za Marijanišče: Preč. g. župnik Balt. Bartol 3 gld. 80 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Gospdč. M. Pfeiferjeva 10 kron.

Za misijon v Mariannhillu: Gospodičinja B. V. 5 gld.

Zbirke za novo cerkev na Brezjah: Neimenovana iz Senožeč 60 kr. «v dober namen.» — Neimenovan 40 kr. — Blag. gosp. profesor Petelin 2 gld. — Neimenovana v zlatu 20 frankov. — Ana Mihelak od sv. Petra pri Celju 5 gld. — Gospa Marija Šmid iz Ljubljane 50 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Neimenovana 2 uhančka in 1 krono.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Planine pri Rakeku 20 gld. 82 kr. — Iz Naklega 9 gld. — Iz Metlike 12 gld. 27 kr. — Iz Spodnjega loga 5 gld. — Z Verha nad Idrijo 10 gld. — S Ternovega na Notranjskem 26 gld. 25 kr. — Iz Kranjske gore 2 gld. — Iz Št. Vida nad Ljubljano 20 gld. — Gospodična Marija Elsner 1 gld. — Gospodična Terezina Elsner 1 gld. — Gospodična Marija Bosizio 1 gld. — Iz Borovnice 2 gld.